

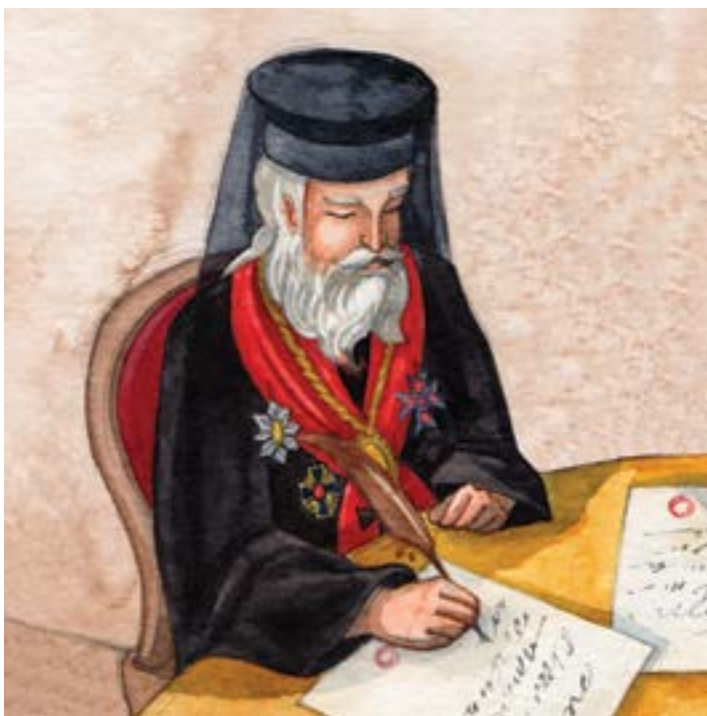
Copyright © Editura Iona 2018
Toate drepturile rezervate. Orice reproducere
a acestei lucrări, parțială sau integrală, prin orice mijloace,
nu poate fi realizată decât cu acordul explicit
al Editurii Iona.

Editor: Cătălin Grigore
Autor: Mihaela Zaharescu
Ilustrator: Adela Maria Calistru
Redactor: Cristina-Alina Carp
Concept grafic: Alexandra Grigore

EDITURA IONA
București, România
Tel. 0724490846
E-mail: edituraiona@gmail.com
Comenzi online: www.edituraiona.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAHARESCU, MIHAELA
Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica /
Mihaela Zaharescu ; il.: Adela Maria Calistru.
- București : Editura Iona, 2018
ISBN 978-606-8970-04-2
I. Calistru, Adela Maria (il.)
235.3

SFÂNTUL IERARH CALINIC DE LA CERNICA

*după o poveste de Mihaela Zaharescu
cu ilustrații de Adela Maria Calistru*

Era o zi de octombrie a anului 1787. În mahalaua Sfântul Visarion din târgul Bucureștilor, în casa familiei Antonescu, era așteptată venirea pe lume a unui prunc. Îngenunchiați în fața icoanei Maicii Domnului, un bărbat și cei trei copii ai săi se rugau în tăcere. Deodată, s-au auzit niște scâncete. În scurt timp, o țărancă voinică și veselă a intrat în odaie și le-a arătat copilașul. Băiatul a fost botezat după rânduială și a primit numele Constantin. Când a mai crescut, mama lui, Floarea, l-a învățat să se poarte cuviincios cu toată lumea, dar, mai ales, să aibă grijă de sufletul lui. Adesea, îi povestea pe-ndelete întâmplări din viața Sfântului Visarion, ocrotitorul bisericii din mahala.

— În curând vei merge și tu la școală, copilul meu! îi spunea mama. Vei învăța grecește și vei putea citi singur scrierile sfinților. O să vezi ce comoară e să cunoști credința creștină!

Anii s-au scurs și, după ce a intrat la o școală întemeiată de una dintre bisericile din capitală, Constantin a prins repede drag de învățătură. Pe atunci, școlarii nu aveau nici săli de clasă, nici bănci. Învățau împreună cu un dascăl în curtea bisericii. În zilele ploioase, se adăposteau cu toții în pridvor sau în clopotniță, își luau tăblițele de ceară și scriau cu bețișoarele lor ascuțite. Dascăl le era un preot blând și învățat, pe care Constantin îl iubea mult și pe care îl asculta cu bucurie.

În anul 1821, a început o revoltă a poporului din Valahia condusă de Tudor Vladimirescu. Acesta chema oamenii să lupte împotriva domnitorilor străini, care își cumpărau domnia de la turci, iar apoi sărăceau poporul cu biruri ca să se îmbogățească ei. Primăvara, Tudor a ajuns cu ostașii lui, pandurii, la București. Dorind să-și păstreze influența asupra țării, otomanii erau pregătiți de luptă. Ei credeau că unii revoluționari se ascundeau la Cernica și îi amenințau cu moartea pe toți cei care, fugind din București de teama turcilor, se adăposteau în mănăstire.

— Adunați tot poporul în biserică! le-a cerut Sfântul Calinic monahilor de cum a aflat veștile. Să facem priveghere ca Dumnezeu să înmoaie inimile turcilor!

Femei tinere cu copii, bătrâne credincioase, bărbați de toate vârstele s-au grăbit cu mic, cu mare în biserică, încât lăcașul a devenit în scurt timp neîncăpător. În acea noapte târzie de aprilie, s-au rugat cu toții, înfricoșați, cu o gură și cu o inimă. Dimineața, starețul Calinic și-a chemat cel mai de încredere ucenic, pe secretarul mănăstirii, monah învățat și plin de credință, și i-a zis:

— Părinte Cosma, te vei duce în tabăra turcilor și vei cere să intri la pașă! Îi vei vorbi cu multe politețuri, așa cum îi place, și îi vei spune că în mănăstire nu sunt revoluționari, ci numai popor care caută adăpost, fiindcă se teme de furia oastei turcești. Noi vom merge în biserică și îl vom ruga pe Sfântul Nicolae să te aibă în pază.

Făcând ascultare, ucenicul a pus metanie și a plecat. Când a ajuns în tabăra otomanilor, toate au mers strună. În mod surprinzător, ienicerii l-au primit cu bunăvoință, iar pașa l-a ascultat cu atenție. Monahul era un bun vorbitor și a reușit să se facă plăcut pașei. După ce s-a plimbat o vreme gânditor dintr-o parte în alta a cortului, pașa i-a răspuns apăsător printr-un tâlmaci:

— Bine, spune-i starețului Calinic că are cuvântul meu! Nu voi mai ataca mănăstirea!

Vestea a fost primită la Cernica cu mare bucurie. Ușurați, starețul și întregul popor au dat slavă lui Dumnezeu și i-au mulțumit Sfântului Nicolae că îi scăpase de primejdie.

In anul 1850, Barbu Știrbei, domnul Valahiei, știindu-l om sfânt și destoinic, stăruie pe lângă starețul Calinic să primească să fie numit episcop al Râmnicului. Din dragoste față de poporul care ducea lipsă de păstori, dar și din supunere față de domnitor, acesta făcu ascultare și se mută la Râmnic, lăsându-și fiii duhovnicești și cele două ostroave în grija lui Dumnezeu.

Acolo a găsit totul în paragină. A început, așadar, prin a căuta și a hirotoni preoți, oameni învățați, dar și simpli, tari în credință și stăruitori în fapte bune. Apoi, a redeschis Seminarul de la Craiova și a înființat școli pentru cântăreții bisericești. După câțiva ani, a început ridicarea unei noi catedrale în cetatea Râmnicului, după schițe făcute de el însuși. Nu de puține ori lucrătorii îl vedeau pe episcopul Calinic aplecat asupra planurilor lăcașului. Ba mai mult, uneori se urca pe schele și, încins cu șorțul de zidar, lucra împreună cu ei.

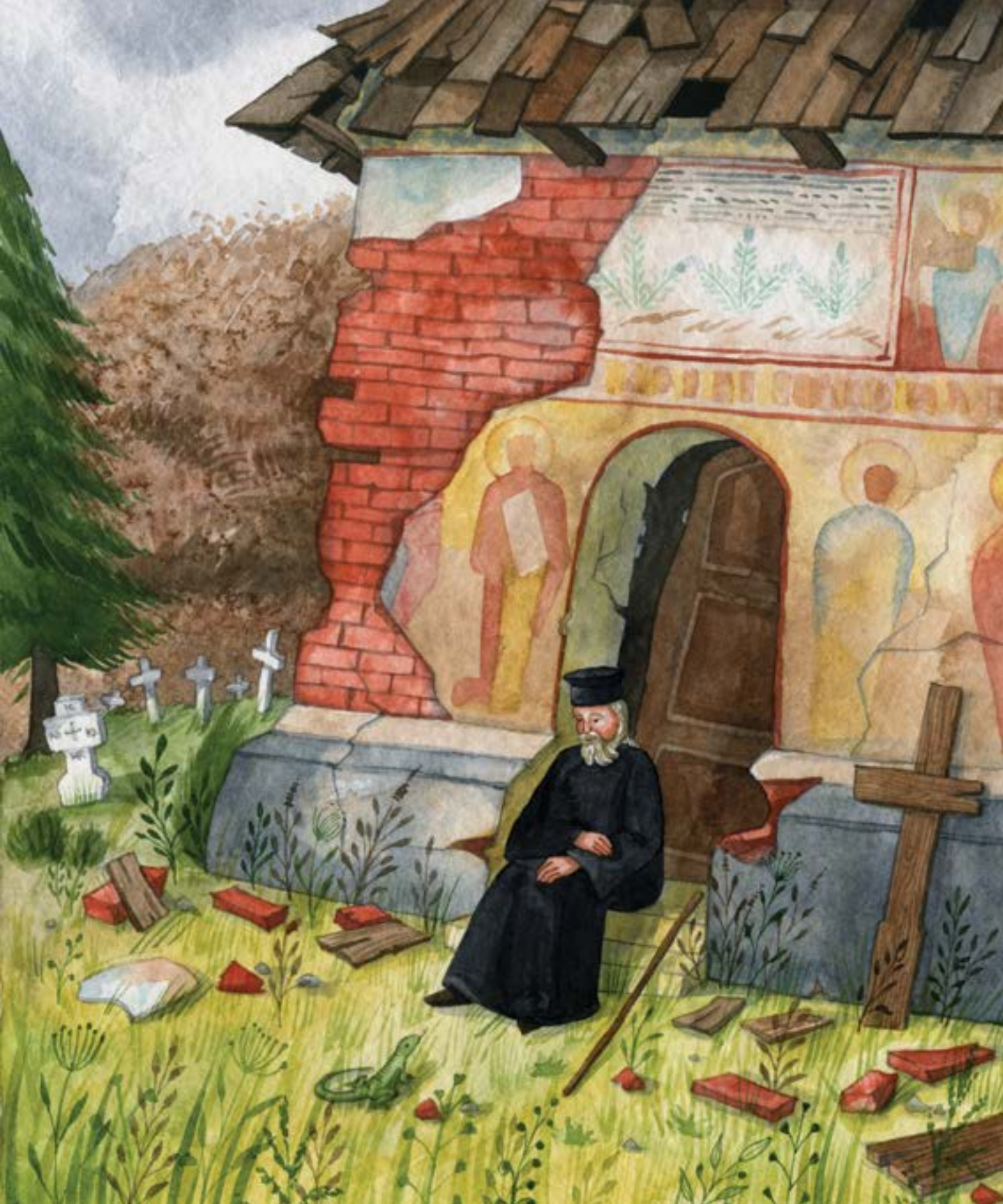

Intro zi, ajunse în munții Vâlciei, la Schitul Frăsinei. Ostenit după drum, se așeză în pridvorul bisericii în ruină și cugetă în singurătatea lui:

— Cu ajutorul Tău, Atotputernice Doamne, vom ridica și aici o biserică nouă, o clopotniță și câteva chilii! În liniștea binecuvântată a pustiei, monahii se vor nevoi așa cum am văzut în Sfântul Munte, fiindcă tare mult aduce locul acesta cu Athosul!

Și, într-adevăr, după o vreme, Schitul Frăsinei a fost refăcut, devenind una dintre cele mai dragi ctitorii ale episcopului Calinic.

Arhiereul nu era doar ctitor de lăcașuri sfinte, ci mai ales un păstor adevărat al oamenilor, și, de aceea, lumea îl căuta și îl prețuia mult. Era știut faptul că păstra ani de zile pomelnice cu oameni încercați și necăjiți, pe care îi miluia în fiecare lună și pentru care înălța rugăciuni. Credincioșii care îi cereau sfaturile și îi urmau cu sinceritate, își îndreptau viața. Era ca un părinte pentru toți. Atenția și autoritatea de care se bucura nu îi schimbaseră purtarea, rămăsese același monah simplu, milostiv, ascet iubitor de privegheri și de liniște.

Așa era Sfântul Calinic, preocupat zi și noapte de educația și de mântuirea oamenilor. Dar, în aceeași măsură, se îngrijea și de bunul mers al țării. De altfel, era unul dintre reprezentanții de seamă ai Bisericii la Adunările obștești ale țării care, la jumătatea secolului al XIX-lea, era greu încercată.

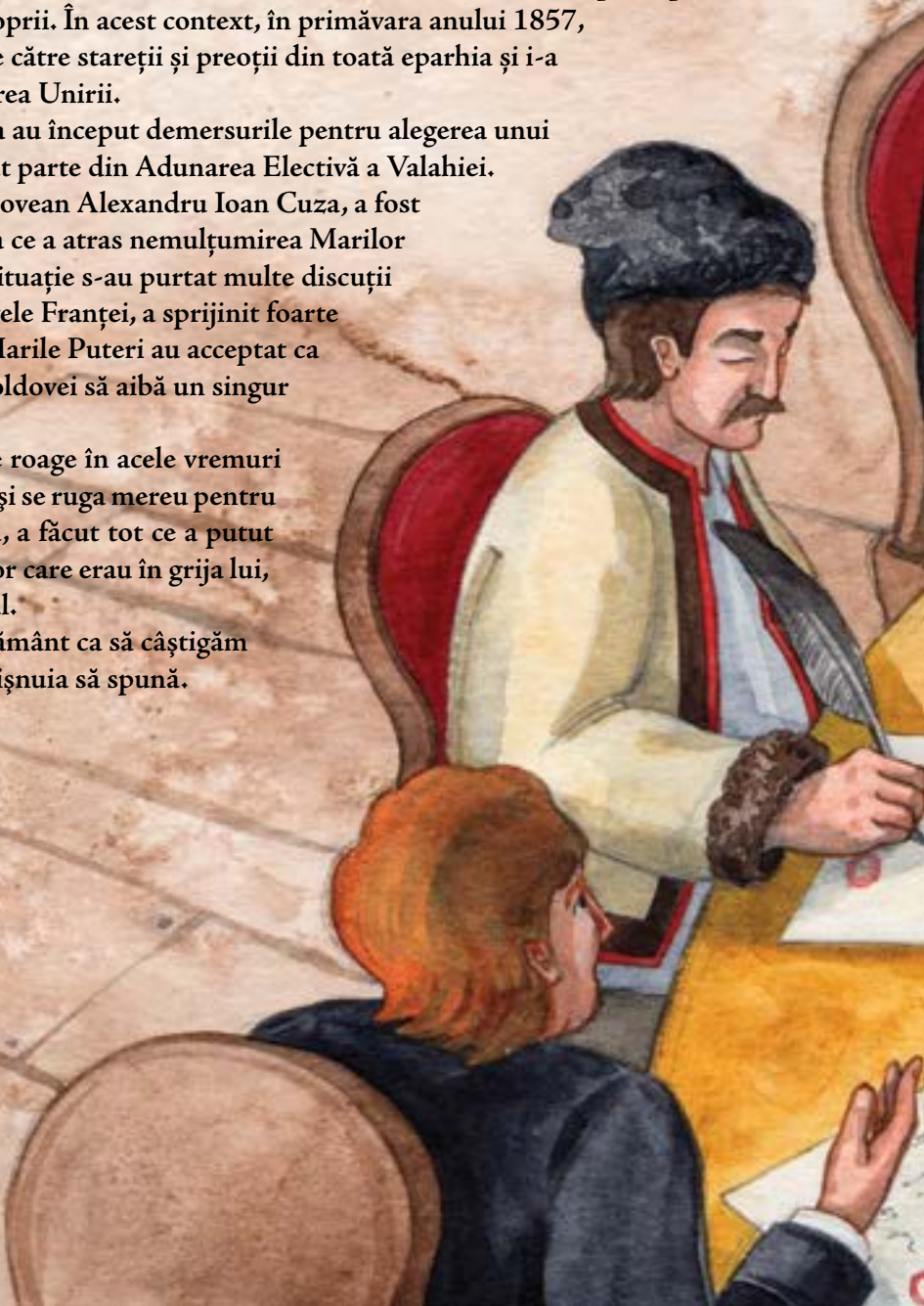
— Bieții români, Transilvania se află sub stăpânirea Imperiului Austriac, Moldova și Valahia sub turci! Doamne, adună neamul nostru românesc! se ruga adeseori Ierarhul.

Puterea de a uni aceste teritorii mici atât de apropiate, în care se vorbea aceeași limbă și se trăia românește nu era, însă, în mâna românilor. Era nevoie de sprijinul Marilor Puteri europene, care, în cele din urmă, au permis unirea Principatelor Valahiei și Moldovei. Totuși, ca unirea să nu le dea românilor o independență prea mare, Marile Puteri au cerut cu viclenie ca fiecare principat să-și aibă domnitorul și guvernul proprii. În acest context, în primăvara anului 1857, episcopul Calinic a trimis o scrisoare către stareții și preoții din toată eparhia și i-a chemat la rugăciune pentru înfăptuirea Unirii.

În anul 1859, Moldova și Valahia au început demersurile pentru alegerea unui nou domnitor. Sfântul Calinic a făcut parte din Adunarea Electivă a Valahiei. În mod surprinzător, colonelul moldovean Alexandru Ioan Cuza, a fost ales domn în ambele Principate, ceea ce a atras nemulțumirea Marilor Puteri. Pentru a se învoi cu această situație s-au purtat multe discuții diplomatice. Napoleon al III-lea, regele Franței, a sprijinit foarte mult Unirea și, la insistențele sale, Marile Puteri au acceptat ca Principatele Unite ale Valahiei și Moldovei să aibă un singur domnitor, ales pentru șapte ani.

Sfântul Calinic nu a încetat să se roage în acele vremuri tulburi. Își iubea foarte mult neamul și se ruga mereu pentru pacea și mântuirea lui. Fără îndoială, a făcut tot ce a putut pentru binele țării, al Bisericii, al celor care erau în grija lui, al tuturor celor care îi cereau ajutorul.

— Timpul ne este dat pe acest pământ ca să câștigăm raiul mult dorit, nu să-l pierdem! obișnuia să spună.

EUROPA DE EST
ÎN ANUL
MICH UNIRI
1859

NISTRU

PRUT

IMPERIUL RUS

CHIȘINĂU

Basarabia

CHITILA

DOBROCEA

Marea
Neagră

PRINCIPATELE UNITE ale
MOLDOVEI ȘI VALAHIEI

CERNICA

BUCUREȘTI

Dunărea

TRANSILVANIA

RĂMNICU-VĂLCEA

ROGOZ

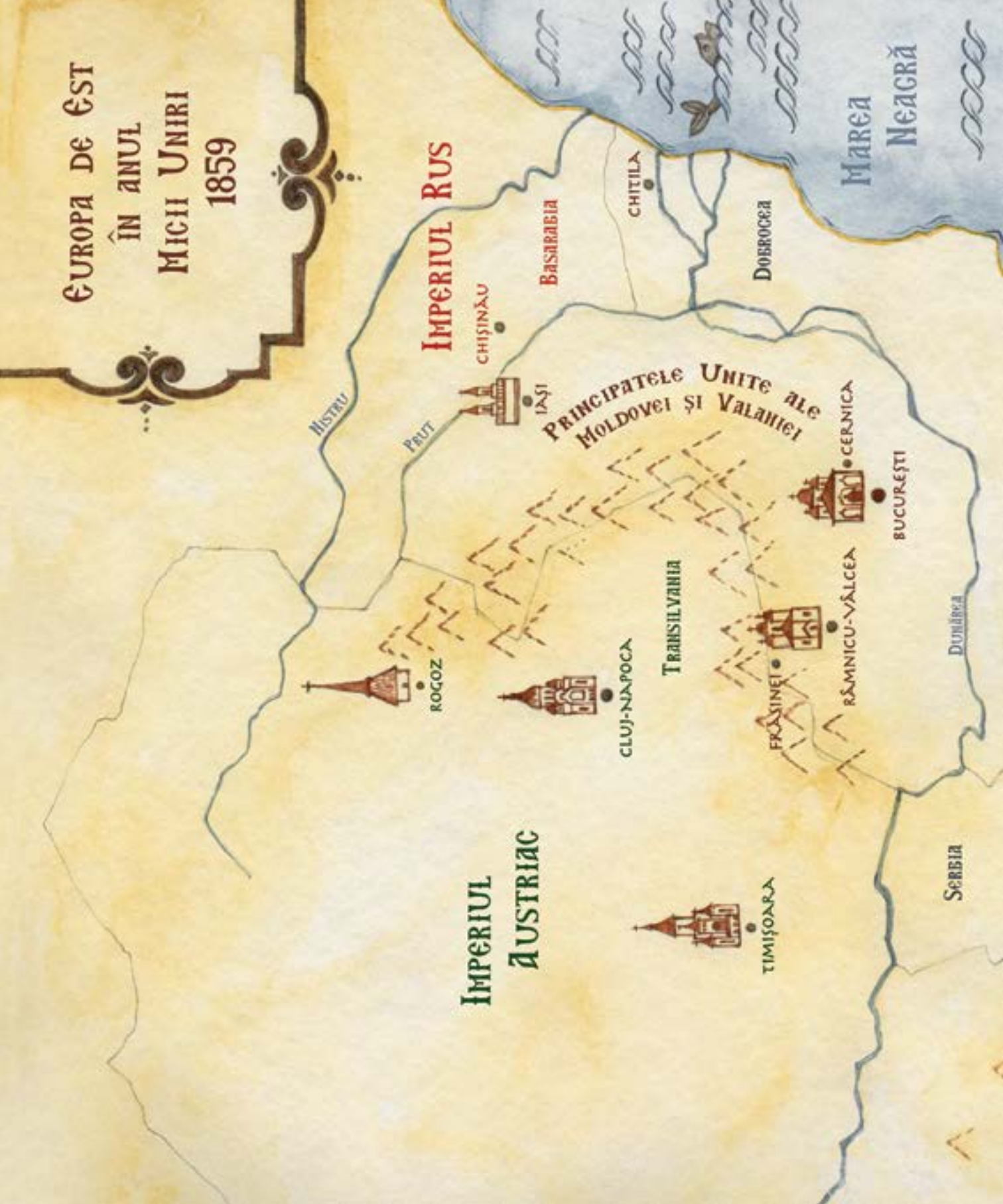
CLUJ-NAPOCA

FRĂȘINEI

IMPERIUL
ĂUSTRIAC

TIMIȘOARA

SERBIA

BULGARIA

IMPERIUL OTOMAN

ISTANBUL

THESSALONIKI

MUNTELE ATHOS

ATENA

GRECIA

N

E

S

La Editura Iona au mai apărut:

